

накърсть, и подигва го) принося на Бога отца и извиква: „ТВОА ОТЪ ТВОИХЪ ТЕБѢ ПРИНОСАЩЕ О ВСѢХЪ И ЗА ВСА“ (ТВОЕ-ТО ОТЪ ТВОИ-ТѢ НѢЩА НА ТЕБЕ ПРИНОСАМЫ ЗАРЪДИ СИЧКО-ТО И ЗА СИЧКИ-ТѢ.) Подирѣ подига си рѣцѣ-тѣ на горѣ и на три пѣти повиква светаго дѹха, кой то е проводенъ дола на апостоли-тѣ; подиръ това хѣртѹва дѹмы-тѣ за светѹ тайнѹ, и прекръсти найнапредъ хлѣбъ-а, па тогава чаша-тѹ, а най подиръ и двѣ-тѣ заедно, защото двѣ-тѣ, то естъ хлѣбъ-а и чаша-та правѣтъз еднѹ тайнѹ. Тогава, като нема вече предъ себе си хлѣбъ и вино, но сѹщо тѣло и сѹщѹ кръвь Христова, сѹсз сички-тѣ, кои то слѹжатъз сз него, падка нички предъ тайнѹ-тѹ, кол-то не е отъ този свѣтъз, и коѹ-то дръзналъ да направи смъртенъз человекъз споредъ благодать-тѹ на светаго дѹха. А до като трае тази голѣма работа, пѣвцы тѣ непрекътно пѣѹтъз: „тебе поемъз, тебе благословимъз, тебѣ благодаримъз и молимъз ти са Боже нашъ (тебе пѣемъз, тебе благославамы, тебѣ благодаримъз, и молимъз ти са Боже нашъ.)“

Подиръ това, владика-та, като отдава честь на христово-то тѣло и на кръвь-та негова сѹсз таманно каденіе, споманѹва като помагачи въ молитвѹ-тѹ и тайнѹ-тѹ сички светцы, кои-то угодихѹ Богѹ, а найвече: „пресветѹ-тѹ, пречистѹ-тѹ превлагословеннѹ-тѹ, славнѹ-тѹ госпожѹ нашѹ Богородицѹ и всегдашнѹ-тѹ дѣвѹ маріѹ,“ а църква-та ѹ възвеличава сѹсз хвалѹ, кол-то неи прилича, и дѹша и, чее: „по честна отъ херѹвимы-тѣ и по